

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obo/41/2015
Identifikačné číslo spisu:	6095899498
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6095899498.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v sporovej veci žalobcu: Komerční banka, a.s., Na Příkopě 33, čp. 969, Praha 1, IČO: 453 17 054, Česká republika, proti žalovaným: 1/ O. H., nar. 19.X.XXXX, bytom Z. XXXX/XX, C. - C., zastúpený: AK JUDr. Kvetoslava Kolínová, s.r.o., so sídlom Národná 10, Žilina, IČO: 47 240 997, 2/ E. E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ul. F. C. XXX, XXX XX C., o zaplatenie 1.590.766,44 Kč s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, zo dňa 01. októbra 2015, č.k. 35Cb/517/1995-277, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky čiastočný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, zo dňa 01. októbra 2015, č.k. 35Cb/517/1995-277 potvrdzuje.
Žalobca má nárok na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému v 1. rade (ďalej „žalovaný 1/“) zaplatiť žalobcovi 985.000,-Kč v lehote do 15 dní od doručenia rozhodnutia s tým, že o zvyšku uplatneného nároku a o trovách konania súd rozhodne v konečnom rozsudku.
2. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 8.12.2009, č.k. 35Cb/517/1995-153 súd konanie proti žalovanej 2/ zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu žalobcu proti žalovanej 2/.
3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca uplatnil proti žalovaným zaplatenie sumy 1.590,766,44 Kč spolu s úrokom vo výške 25 % z čiastky 1.107.545,33 Kč od 11.11.1995 do zaplatenia, zo zmluvy o úvere č. A20045 uzavretej dňa 1.12.1992.
4. Ďalej uviedol, že na základe uzavretej zmluvy o úvere poskytol žalobca úver vo výške 1.000.000,-Kč na rekonštrukciu budovy a zariadenia FITCETRA. Žalovaný 1/ sa zaviazal úver splácať pravidelnými štvrtročnými splátkami vo výške 72.000,-Kč vždy k ultimu jednotlivých štvrtrokov, pričom prvú splátku mal žalovaný 1/ zaplatiť do 30.6.1993 a poslednú vo výške 64.000,-Kč do 30.9.1996, kedy nastala splatnosť celého úveru. Postupné čerpanie poskytnutého úveru v prospech účtu žalovaného 1/

D. vykonal dňa 3.12.1992 vo výške 200.000,-Kč, dňa 22.12.1992 vo výške 200.000,-Kč, dňa 30.12.1992 vo výške 200.000,-Kč a dňa 22.3.1993 vo výške 385.000,-Kč, teda spolu vo výške 985.000,-Kč. Žalovaný 1/ počas spoločného dohadovania so žalobcom dňa 29.5.1995, pohľadávku z úverovej zmluvy č. A20045 zo dňa 1.12.1995 uznal čo do dôvodu a výšky 1.395.932,51 Kč a zaviazal sa postupne dlh žalobcovi zaplatiť v splátkach vo výške 100.000,-Kč ku dňu 31.8.1995, 31.12.1995, 31.5.1996 a zvyšok záväzku najneskôr do 30.9.1996. Žalobca podaním zo dňa 17.9.2013 vzal voči žalovanému 1/ návrh na začatie konania späť v časti 25% ročného úroku zo sumy 122.545,53 Kč a z tohto dôvodu predmetom sporu proti žalovanému 1/ zostalo uplatnené právo na zaplatenie sumy 1.590.766,40 Kč spolu s 25% ročným úrokom zo sumy 985.000,-Kč a právo na zaplatenie 25 % ročného úroku podľa bodu 8 zmluvy o úvere a bodu VI. Všeobecných úverových podmienok zo dňa 1.12.1992. Ku dňu 10.11.1995 uplatnená suma 1.590.766,44 Kč pozostávala z nezaplatenej istiny úveru 985.000,-Kč, z neuhradených úrokov 602.391,47 Kč, z poplatkov 3.000,-Kč a z debetného zostatku 374,97 Kč. Podľa úverovej zmluvy sa žalovaný 1/ zaviazal zaplatiť úroky podľa základnej sadzby 11,90 % p.a. a úrokovej sadzby 2,60 % p.a., spolu teda úrok vo výške 14,5 % p.a. Za porušenie povinnosti žalovaným 1/ nesplácať úver a úroky v dohodnutých lehotách, účastníci zmluvy dohodli právo žalobcu zvýšiť úrokovú sadzbu z neuhradených čiastok až na základnú sadzbu Komerčnej banky + 30 % p.a. Zvýšená základná úroková sadzba vyplývaj aj zo Všeobecných úverových podmienok zo dňa 1.12.1992 z článku VI.

5. Súd prvej inštancie mal základ nároku žalobcu za preukázaný v uplatnenej výške. Námietku žalovaného 1/ o neplatnosti uznávacieho prejavu z dôvodu, že právny úkon, ktorý bol spísaný veriteľom nespĺňa hmotnoprávne podmienky na to, aby bolo možné ho považovať za prejav vôle dlžníka uznať záväzok, keď v uznaní je vyčíslená nejaká suma bližšie nešpecifikovaná, ktorá je uvedená vo vyššej sume, než aká bola istina podľa úveru, neuznal dôvodnou, keď podľa súdu prvej inštancie uznanie dlhu podľa obchodnoprávnej úpravy, nevyžaduje určenie výšky ani právneho dôvodu dlhu, ktorý sa uznáva, stačí že z obsahu úkonu uznania záväzok, ktorý sa uznáva je bezpečne identifikovaný, napr. odkazom na zmluvu, tak ako to je v posudzovanom prípade, pričom uznať možno aj časť záväzku, tak ako v posudzovanom prípade. Žalovaný 1/ dôkaz o neexistencii uznaného záväzku v konaní nepredložil.

6. Námietku žalovaného 1/ že úverovú zmluvu zo dňa 1.12.1992 podpísala osoba riaditeľa pobočky, ktorá nemala k takémuto úkonu dispozíciu, čo tiež spôsobuje neplatnosť tohto právneho úkonu, neuznal dôvodnou, nakoľko zmluvu o úvere uzavrel žalovaný 1/ a Komerčná banka a.s. so sídlom Praha 1, zastúpená Ing. R., riaditeľom pobočky vo Frýdku - Místku a samotná skutočnosť, že úverovú zmluvu za žalobcu podpísala osoba splnomocnená k takémuto úkonu oprávneným pracovníkom, riaditeľom pobočky banky, ktorý konal za právnickú osobu, bez ďalšieho nespôsobuje neplatnosť úverovej zmluvy. Z pracovnej náplne L. M., zamestnankyne pobočky komerčnej banky, vo funkcii vedúcej, zo dňa 28.2.1992 nesporne vyplýva, že menovaná osoba bola okrem iných činností poverená a oprávnená poskytovať krátkodobé, strednodobé a dlhodobé úvery a za riadny výkon svojej funkcie bola zodpovedná E.. R. W., riaditeľovi pobočky komerčnej banky.

7. K námietke vedenia pohľadávky na viacerých účtoch na ktoré mali byť prevedené sumy 475.101,19 Kč a 37.275,68 Kč, súd uviedol, že žalobca poskytol žalovanému 1/ úver na úverový účet č. XXXXXXXXXXXXXXX/XXXX a na namietaných účtoch žalobca viedol pohľadávky po lehote splatnosti, úroky z pohľadávok a poplatky k uvedenému úveru.

8. Súd nevykonaval dokazovanie predložením originálu všeobecných úverových podmienok zo dňa 1.12.1992 a ani originálom výpisu z úverového účtu žalovaného 1/, na ktorý žalobca poskytol peňažné prostriedky, nakoľko mal za to, že vykonanie týchto dôkazov vo vzťahu k časti predmetu konania nebolo na preukázanie skutkového stavu potrebné.

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný 1/, navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že návrh žalobcu súd zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania a to z dôvodov, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Opätovne ako v konaní pred súdom prvej inštancie namietol platnosť samotnej úverovej zmluvy z dôvodu, že v zmluve chýba záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky, osoba, ktorá konala v mene veriteľa nebola oprávnená konať v mene veriteľa (L. M. a E.. R. W.), pretože nebola k takémuto úkonu ani splnomocnená osobitným plnomocenstvom, resp. jej oprávnenie konať v mene veriteľa nevyplýva z nijakého relevantného dokumentu.

11. Ďalej namietal, že poskytnutý úver žalovaný nečerpал a žalobca v priebehu konania nepredložil originály výpisu z účtu ako listinný dôkaz preukazujúci čerpanie úveru.

12. Taktiež namietal premlčanie časti nároku, keď v žalobnom návrhu uplatnil sumu 605.057,49 Kč, a upravil žalobný petit podaním zo dňa 17.09.2013, avšak až v tomto podaní špecifikoval sumu istiny 985.000 Kč.

13. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie o uznaní záväzku obsiahnutom v zápise zo dňa 29.5.1995. Podľa odvolateľa sa nejedná o listinu produkovanú dlžníkom, smerovanú veriteľovi, nie je s určitosťou vymedzený právny dôvod pohľadávky, jedná sa o neurčitý právny úkon, nakoľko len odkaz na úverovú zmluvu, bez identifikácie požadovanej pohľadávky nepostačuje.

14. Podľa odvolateľa podmienky pre vydanie čiastočného rozsudku splnené neboli a poukázal na to, že odôvodnenie súdu neobsahuje vymedzenie žiadnych dôvodov, na základe ktorých súd vo veci konal tak, že vo veci vydal čiastočný rozsudok. Odôvodnenie rozsudku nie je presvedčivé a súd nebral ohľad na obranu odporcu a predložené listinné dôkazy vyhodnotil nesprávne. Postupom súdu bola porušená základná zásada civilného procesu a to kontradiktórnosť konania.

15. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného 1/ písomne, na výzvu súdu vyjadril podaním zo dňa 29.01.2016, k námietke chýbajúcej podstatnej náležitosti úverovej zmluvy uviedol, že záväzok vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky je uvedený v čl. 3 úverovej zmluvy a v čl. V je uvedený záväzok splácať úroky ako aj v čl. VI. Všeobecných úverových podmienkach. K námietke neoprávnených osob konajúcich za žalobcu uviedol, že každý riaditeľ pobočky Komerční banky, a.s. má oprávnenie podpisovať úverové zmluvy, ako to vyplýva aj z § 15 odst.1 Obchodného zákonníka. Zmocnenie L. M. riaditeľom pobočky k podpisovaniu úverových smlúv vyplýva z predloženej pracovnej náplne tejto zamestnankyne a bez ohľadu na uvedené žalobca podpísanie úverovej zmluvy schválil a prehlásil, že uvedená zamestnankyňa neprekročila žiadne svoje oprávnenie. Čerpanie úveru bolo doložené predloženými výpismi z úverového účtu, z ktorých je zrejmé, že úver bol čerpaný v štyroch splátkach prevodom čerpaných čiastok na bežný účet žalovaného. K námietke neplatného uznania záväzku uviedol, že uznanie obsahuje jednoznačne určenie uznávaného záväzku - jeho výšku a titul a súčasne prejav vôle žalovaného, ktorým pohľadávku uznáva čo do dôvodu a výšky. K námietke vykonania dokazovania Všeobecnými úverovými podmienkami uviedol, že tieto podmienky sú prílohou k podanej žalobe a boli žalovanému predložené k nahliadnutiu v konaní.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [(§ 470 ods. 1, 4 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C.s.p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1/ nie je opodstatnené.

17. Vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo podané pred 01.07.2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), odvolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

18. Predmetom odvolania je posúdiť správnosť rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného 1/ na zaplatenie sumy 985.000,-Kč zo zmluvy o úvere č. L. uzavretej dňa 1.12.1992.

19. Z predložených dôkazov nie je sporné, že ide o nárok zo zmluvy o úvere č. L. uzavretej dňa 1.12.1992, na základe ktorej poskytol žalobca úver vo výške 1.000.000,-Kč na rekonštrukciu budovy a zariadenia FITCETRA. Žalovaný 1/ sa zaviazal úver splácať pravidelnými štvrtročnými splátkami vo výške 72.000,-Kč vždy k ultimu jednotlivých štvrtrokov, pričom prvú splátku mal žalovaný 1/ zaplatiť do 30.6.1993 a poslednú vo výške 64.000,-Kč do 30.9.1996, kedy nastala splatnosť celého úveru. Postupné čerpanie poskytnutého úveru v prospech účtu žalovaného 1/ č. XXXXXXXXXX-XXX vykonal dňa 3.12.1992 vo výške 200.000,-Kč, dňa 22.12.1992 vo výške 200.000,-Kč, dňa 30.12.1992 vo výške 200.000,-Kč a dňa 22.3.1993 vo výške 385.000,-Kč, teda spolu vo výške 985.000,-Kč.

20. Podľa § 497 Obchodného zákonníka (v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do

určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnutie peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

21. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

22. Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

23. Odvolací súd sa stotožnil s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ako aj odôvodnením rozhodnutia a dodáva, že z predložených dôkazov nie je sporné, že išlo o zmluvu o úvere uzavretú platne, že dlžníkovi bol úver poskytnutý a že záväzok z úverovej zmluvy splatiť úver, dlžník nesplnil. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia osobitne zaoberal každou námietkou žalovaného 1/ vznesenou počas konania vo veci samej a svoje odôvodnenie hodnoverným spôsobom oprel o zistený skutkový stav v konaní (§ 387 C.s.p.). Žalovaný 1/ žiadnym hodnoverným dôkazom v konaní nespochybnil výšku základu uplatneného nároku. V konaní bolo dostatočným spôsobom preukázané čerpanie úveru, pripísaním peňažných prostriedkov na účet žalovaného 1/ (ktorý sa číslom zhoduje s číslom uvedeným v úverovej zmluve XXX-XXXXXX-XXX), v štyroch splátkach v celkovej výške priznaného základu 985.000,-Kč (č.l. 19, 20 spisu) a žalovaným 1/ namietané nepredloženia originálov výpisov z účtu predmetných splátok ani odvolací súd nepovažuje za nedostatočné preukázanie výšky čerpania úveru žalovaným 1/ vzhľadom na listinný dôkaz označený ako zápis zo dňa 29.mája 1995 (č.l. 29 spisu), obsahom ktorého je uznanie pohľadávky žalovaným 1/ vo výške 1 395 932,51 Kč, ktorá vyplýva z úverovej zmluvy č. A XXXXX, zo dňa 1.12.1992.

24. Odvolací súd sa taktiež stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v časti námietky žalovaného 1/, ktorou spochybňuje platnosť úverovej zmluvy z dôvodu jej podpísania riaditeľom pobočky, resp. poverenou pracovníčkou banky a chýbajúcim údajom povinnosti splatiť dlh v úverovej zmluve. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že súd prvej inštancie sa touto námietkou dostatočne zaoberal a túto odôvodnil. V bežnom hospodárskom (obchodnom) styku banka spravidla nekoná s klientmi prostredníctvom svojho ústredia, ale prostredníctvom svojich organizačných zložiek (závodov, pobočiek, expozitúr). Pracovníci týchto zložiek sú podľa pracovného zaradenia vybavení oprávneniami konať v stanovenom rozsahu v mene banky. V prejednávanej veci úverovú zmluvu vybavovala a zabezpečovala pobočka žalobcu vo Frýdku-Místku a zmluvu uzavrel a podpísal jej riaditeľ, resp. poverená pracovníčka pobočky. Vzhľadom na čas uzavretia úverovej zmluvy (01.12.1992) sa táto spravuje Obchodným zákonníkom. Základným ustanovením upravujúcim konanie v mene podnikateľa je ustanovenie § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že právnická osoba koná prostredníctvom štatutárneho orgánu, alebo za ňu koná zástupca. V danom prípade týmto štatutárnym orgánom žalobcu, tak ako to vyplýva z jeho výpisov z obchodného registra, je predstavenstvo ako kolektívny orgán. Za podnikateľa, ako už bolo uvedené, môže ďalej konať i zástupca. Oprávnenie na zastupovanie vzniká na základe zákona alebo rozhodnutia štatutárneho orgánu (ide o tzv. zákonné zastúpenie) alebo na základe dohody o plnej moci. Zastupovanie na základe zákona je oprávnenie konať v mene podnikateľa bez udelenia osobitného plnomocenstva, nakoľko sa viaže na určité v zákone vymedzené skutočnosti, pričom rozsah tohto splnomocnenia určuje taktiež priamo zákon. Ide o konanie vedúceho organizačnej zložky podniku, zapísaného do obchodného registra (§ 13 ods. 3 Obchodného zákonníka), prokuristu (§ 14 Obchodného zákonníka), osoby poverenej pri prevádzkovaní podniku určitou činnosťou (§ 15 Obchodného zákonníka) a taktiež konanie inej osoby v prevádzkárni podnikateľa za účelom ochrany spotrebiteľa (§ 16 Obchodného zákonníka). Poverenie fyzickej osoby na konanie v mene podnikateľa, vyplývajúce z jej funkčného zaradenia v podniku upravuje ustanovenie § 15 Obchodného zákonníka. Konanie riaditeľa žalobcu, t. j. uzavretie úverovej zmluvy, vyplýva z obvyklosti jeho funkcie a s ňou spojenou pracovnou činnosťou, ako aj jeho poverenie podpisovať úverovú zmluvu iným zamestnancom pobočky (L. M.). Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade sa pracovníčka banky, ktorá podpisovala úverovú zmluvu za riaditeľa pobočky, nemusela preukazovať osobitným splnomocnením riaditeľa. V zmysle uvedeného prejavená vôľa vyložená i v zmysle úmyslu konajúcej osoby bola jednoznačná, a nie je možné z nej vyvodiť neplatnosť právneho úkonu tak, ako to namieta žalovaný 1/. V ďalšej časti námietky žalovaného 1/ odvolací súd poukazuje na to, že povinnosť zaplatiť

úver a dohodnuté úroky jasne vyplýva z bodu 3 a bodu 5 zmluvy o úvere.

25. Žalobca v žalobnom návrhu uplatnil zaplatenie 1 590 766,44 Kč, pozostávajúcu zo štyroch častí, bez označenia istina a úroku (uplatnená výška istiny 985.000,-Kč, bola zrejmá z návrhu priložených listinných dokladov ako výpisy o čerpaní úveru, výzvy na predčasné splnenie poskytnutého úveru zo dňa 24.8.1994, prehlásení o výšky pohľadávok zo dňa 10.11.1995). Preto ak žalobca špecifikoval takto uplatnenú istinu podaním zo dňa 17.9.2013, ako to uvádza v odvolaní žalovaný 1/,neuplatnil „nový nárok“, ktorý by mohol byť premlčaný, ale špecifikoval nárok riadne uplatnený v podanej žalobe. Z tohto dôvodu je námietka premlčania časti uplatneného nároku nedôvodná.

26. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a 262 ods. 1, 2 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

29. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti zneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy;na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§426 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1C.s.p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní

zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie.

V Bratislave dňa 29. novembra 2016.